

Krisen i barne- og ungdomsarbeidet (3)

Kirkevekst og versliggjøring

I samfunnet i sin helhet måles resultatene etter hva som har lyktes. I bedrifter er det viktig at de kan legge frem gode resultater og vise til god lønnsomhet. En snakker om vekst i volum. Skal du bli en god næringslivsleder må du være målbevisst og resultatorientert. Du må kunne vise til gode resultater over tid. Også innen idretten ser vi det same. Trenerne sparkes fordi de ikke har oppnådd de forventete resultater. Svært ofte ser vi at veien fra suksess til fiasko ikke er stor. Alt er resultatorientert.

I den senere tid har dette også gjort seg gjeldende innen kristenheten. Vi er blitt veldig opptatt med å måle veksten av vårt arbeid. Da er det et spørsmål som umiddelbart melder seg: Hvordan måler du veksten? Måler du den i antall fremmøtte? Måler du den i antall døpte, måler du den i de som vil være kristne og gir dette til kjenne? Eller er det andre kriterier du skal legge til grunn for kirkevekst?

Hvis vi tar utgangspunkt i antall døpte, så var det i 2003, 43 916 barn døpt i Den Norske Kirke. Dette utgjorde 77,7 % av alle som ble født i samme år. Betyr det at over 77 % av Norges befolkning er frelst og lever med Gud? Eller betyr det at 77 % går til møter i kirke og bedehus? Det måtte i så fall være en betydelig kirkevekst. Langt ifra. De fleste lever som uomvendt, med ryggen vendt mot Gud. De kommer i kirke og bedehus under store høytider, men ellers bryr de seg ikke om Herren og den frelse han har til veiebrakt for alle mennesker.

Andre ser på at deres forsamling er i vekst fordi de opplever at mange kirkefremmede kommer til møtene. Mange menigheter har veldig stor vekst, det gjelder både i inn og utland. Det som i den senere tid mange er svært opptatt med er Willow Creek som er blitt kjent for sin sterke kirkevekst.

”Produktet må tilpasses markedet”

For at kirkeveksten skal fungere må kristenheten, ifølge kirkevekstbevegelsen, komme inn i en total nytenkning. Gamle former er foreldet. Det er nødvendig å legge bort alle religiøse ord og uttrykk.

G. A. Pritchard har forsket en del på Willow Creek, konkluderte i en doktoravhandling at

”Hovedvekten i disse gudstjenestene ensidig legges på at Gud vil imøtekomme og hjelpe de ikke-kristne med deres følte behov og gi dem et stimulerende velfungerende og tilfredsstillende liv. Guds hellighet er i Willow Creek rykket helt i bakgrunnen. Syndens åndelige alvor og Guds vrede over synden omtales ifølge Priscard så godt som aldri” (Mikkel Vilgilus, Fast Grunn nr.3, 2004).

Mennesket er under Guds vrede og dom. Omvender de ikke i nådetiden, så ender de i fortapelsen. Det er en vi skal frykte over alt, og det er Gud. *”Men til dere, mine venner, sier jeg: Frykt ikke for dem som slår legemet i hjel og deretter ikke kan gjøre mer. Jeg skal vise dere hvem dere skal frykte: Frykt for ham som har makt til å slå i hjel og til deretter å kaste i helvete. Ja, sier jeg dere: Ham skal dere frykte.”* Lk.12,4f. Dette må forkynnes klart så tilhørerne blir klar over sin egen situasjon. Så må redningen forkynnes. Det er et lam som heter Jesus, som har båret vekk alle mine synder, og ordnet med mitt Gudsforhold og skaffet meg en rettferdighet ovenfor Gud. Så jeg står ren og fullkommen innfor Guds ansikt. Det er dette som skaper frelsesjubel og glede i et hjerte. Å forkynne synd, Guds dom, helvete og Guds slaktede lam, er ikke populært å høre. Det trekker ikke så mye folk, og har liten appell. Vi kan nok samle mye folk på den måten at vi gjør kristendommen lett, og imøtekommer folkets behov. Men vi blir dem ikke til åndelig hjelp.

Kirkevekst er ikke alltid det samme som åndelig vekkelse. At det skjer en vokster i en forsamling, og at store ting skjer tar vi som et bevis på at her arbeider Den Hellige Ånd og at Gud er virksom.

Det er ikke bibelsk alt som vokser. Der hvor tallmessig vekst blir det eneste saliggjørende kan en komme til å akseptere et kristent budskap som har fjernet seg langt ifra det bibelske sentrum. Sunn kirkevekst er mer

enn at det kan kartlegges gjennom tallkurver. ”Det at noe vokser er ikke alltid et tegn på sunnhet, kreft vokser også. Tallmessig vekst er en velsignelse så lenge den åndelige vekst og modenhet følger med.” (Francine Rivers).

Holder kjød for sin arm

Da Paulus kom til Korint, kom han *”ikke med mesterskap i tale eller visdom da jeg forkynte dere Guds vitnesbyrd. og min tale og min forkynnelse var ikke med visdoms overtalende ord, men med Ånds og krafts bevis.”* (1.Kor.2,1.4).

”For Kristus har ikke utsendt meg for å døpe, men for å forkynne evangeliet, og det ikke med vise ord, for at Kristi kors ikke skulle tape sin kraft” (1.Kor 1,17).

Forkynner vi med vise ord, eller andre ting, så har Kristi kors mistet sin makt, det er alvor.

”Så sier Herren: Forbannet er den mann som setter sin lit til mennesker og holder kjød for sin arm, som vender sitt hjerte fra Herren. Han er som en busk i ødemarken og får ikke se at det kommer noe godt. Men han skal bo på avsvidde steder i ørkenen, i et saltland der ingen bor. Velsignet er den mann som stoler på Herren, og lar Herren være sin tillit.” Jer.17,5-7.

Hva er motsetningen til det å *”holder kjød for sin arm”*? Jo! Det er å *”stoler på Herren”* Den som holder kjød for sin arm *”vender sitt hjerte fra Herren”* Hvis vi regner med oss selv, regner med noe som mennesker kan utrette, da regner vi ikke med Herren. Den som holder kjød for sin arm er forbannet. Det er sterke ord. Hvis vi tror at bare vi har de riktige ordene, den rette lære, tar i bruk de rette virkemidler, gjør de riktige tingene, da samler vi folk, og så kommer vekkelsen. Det er å holde kjød for sin arm.

Evangeliets anstøt

Grunnen til at et mennesket ikke uten videre tar imot evangeliet ligger i selve budskapet. Det er nemlig et anstøt for det naturlige menneske. Dens egenart støter det naturlige menneske.

Her snakker vi om to slags anstøt.

Vi er onde

Saken er at vi er ikke bare en synder, som ikke er som vi burde være. Nei! Vi er ond.

Jfr. Matt 7, 11. Det blir et anstøt for det naturlige menneske, som ser på seg selv som ikke er så verst, og endatil prøve å gjøre så godt de kan, og være hjelpsom og grei. Det blir vanskelig å erkjenne for et slikt menneske at det er ondt.

”Vi ble som den urene alle sammen. All vår rettferdighet ble som et urent klesplagg.” Jes.64,5.

Når all vår rettferdighet er som et urent klesplagg, hva da med resten?

Korsets anstøt

Evangeliet er *”det som intet øye har sett og intet øre hørt, og det som ikke oppkom i noe menneskes hjerte, det har Gud beredt for dem som elsker ham.”*

Hva er evangeliet? Det er budskapet om det store plassbytte. Jesus tok min synd, jeg får hans liv. Han tok min forbannelse, jeg får hans rettferdighet. For et salig bytte.

*Du har Synde-Straffen baaret, Og har lidt taalmodelig,
Du har taget Banesaaret, Og betalt min Skyld for mig,
At mig Gud ei skal tilregne, Vilde du i Døden blegne.
Tak og Ære tusindfold Ske dig derfor, Jesu bold!*

Derfor er det få som blir omvendt, og vandrer med Herren. *”Gå inn gjennom den trange port! For vid er den port, og bred er den vei som fører til fortapelsen, og mange er de som går inn gjennom den. For trang*

er den port, og smal er den vei som fører til livet, og få er de som finner den." Mt.7,13f.

Et hellig folk

"Dere skal være hellige, for jeg er hellig" 1.Peter 1,16. At Gud er hellig, svarer til at han har kalt sitt folk til å være et hellig folk. Ordet hellig betyr "å være utskilt/ atskilt" Derfor er Guds folk kalt til å være "et annerledes folk"

Skal vi utrette noe i verden og for verden, da må vi nettopp ikke ligne den, jo mer vi ligner verden, jo mindre kan vi gjøre for den og omvendt.

Tilsvarende har en gammel kirkens mann sagt at "bare den som i hellig tilbaketrukkethet er skilt fra verden, kan i Åndens kraft påvirke verden".

Applaudering

Klapping er veldig vanlig i verdslige sammenhenger. En klapper fordi en setter stor pris på deres prestasjoner. I de senere år har også klapping begynte i våre kristne sammenhenger. En klapper til barn, kor som har sunget for at vi setter pris på det de har utført. Da har vi glemt at det er ikke vi som skal ha æren, men Gud. Hvorfor klappes det til noen sanger, og ikke til andre? Her skal vi legge merke til at jo nærmere sentrum vi kommer i det kristne budskapet, vil det føles unaturlig å klappe.

Når en analyserer sangene så ser en nettopp det tydelige trekk, at den sangen som det klappes til, har mindre bibelsk substans, enn den andre. De sier ganske mye at en beveger seg vekk fra de sanger som har stått for noe for de kristne.

Hvorfor klapper de ikke til taler? (jeg har selv en gang opplevd å bli klappet etter en tale). Jeg tror det er bare et tidsspørsmål før det også skjer. Vi befinner oss på en glideskala som ikke er enkelt å stoppe.

Det skjer en stille og langsom tilpasning til verdens tankegang og syn. Det synes jeg er vondt å tenke på.

Bileams lære

Bileam, Beors sønn, var en hedensk spåmann og en falsk profet. Bileam såg i begynnelsen ut til å være en Guds mann, Vi kan lese dette i 4.Mos.kap.22-25 - Josva 13,22. Moabitterkongen Balak tilkalte ham for at forbanne Israel. (4.Mos.22.5.6). Balak ville ha Bileams hjelp til å vinne inngang i Israel, som på den tiden var den virkelige store fienden.

Han gikk da i ledtog med Bileam. Bileam lot seg bestikke til å ville friste Israel, Så drog Moabs eldste "av sted sammen med Midians eldste og hadde spåmannslønn med seg. Da de kom til Bileam la de fram Balaks ord til ham."4.Mos. 22,7.

Men det lykkes ikke. Da han ville forbanne Israel, så ble det velsignelse."Da ble Balaks vrede opptent mot Bileam, og han slo hendene sammen. Og Balak sa til Bileam: Jeg kalte deg hit for å forbanne mine fiender, og nå har du velsignet tre ganger!" 4.Mos. 24,10.

Det som nå skjer er at Israel begynner å blande seg med sitt folk. Bileams onde råd bestod nå i at man skulle sende Moabs døtre inn i Israeliternes leir. Så begynner mennene å drive hor med Moabs døtre i Sittim.

4.Mos.25.1-3.9. Når mennene da lot seg friste av dem til at ta del i de hedenske offermåltider og det til hørende utskielse imot Herrens hellige lov, så brakte de seg under Herrens forbannelse. I Det Nye

Testamente sammenfattes Bileams synd i betegnelsen: "ussel vinnings skyld" (Tit 1,7 og 11 - Judas 11).

Det var Bileams lære som til slutt førte Israel inn under Guds dom. Dette er kompromissets farlige vei, der en skal stå på god fot med verden, men samtidig vil de høre Gud til. Den veien fører til evige død og fortapelse. Bileams lære er at en har forlatt kjærlighetsforholdet til Gud til fordel for en verdslig tilpasning. Skillet mellom Herrens folk og hedningene må viskes ut. Og dertil kjenner Bileam et godt middel: kjødets lyster og begjæringer. Kan han få vekket denne lyst hos de Israelitiske menn, vet han at slaget er vunnet. På denne vei kom så avgudsdyrkelsen inn i Israels midte. "Men jeg har noen få ting imot deg: Du har noen der som holder fast ved Bileams lære, han som lærte Balak å legge anstøt for Israels barn - å ete avgudsoffer og

drive hor." Åpb.2,14. Folket falt fra Herren, i moralsk og religiøst frafall.

Dans

Det same møter vi i dag, en ønsker ikke å forlate Gud, men det som i praksis skjer blir en forsiktig tilpasning til verden. En ønsker ikke å være den grå, triste og kjedelige kristen som ikke kan være på noe. Så arrangeres det dans i kristen regi, for vi er jo kristne, vi har grunn til å være glade, derfor danser vi for Herren.

I den senere hvor drama er fullt ut akseptert de fleste steder ser en også at spørsmålet om dans også melder seg. Kristne skoler som ønsker å formidle verdier og kunnskaper på et kristent grunnlag har dans som linjefag. Det er ikke lenger tabu å danse i enkelte kristne sammenhenger. De beveger seg bare til Herrens ære. Det er ikke bare at noen ønsker på innføre dans, men en ser på det noe som Bibelen sier vi skal gjøre.

"For det er Bibelen selv som ikke bare skildrer Guds folks dans, men som oppfordrer eller nesten befaler oss å danse. Vi tror at den friske oppblomstringen for dansen i mange kristne kretser i dag slett ikke er et forfallstegn, men et fornyelsestegn." (Lederartikkel i Visjon nummer 1, 2002, Reidar Paulsen).

"Hvilket nytestamentlige belegg har vi for å bruke dans i våre møter og gudstjenester? Svaret er: Ingenting! hvorfor har ingen av Det nye testamentes apostler og profeter sagt noe om dette? De kjente jo inderlig godt til alt som Det gamle testamentet skriver om dansen og dens bruk. Og dersom de ville at vi skulle videreføre bruken av denne dansen fra gammeltestamentlig tid så hadde de uttrykkelig sagt fra om det. De kristne menighetene i den nye pakts tid skal ikke bruke dansen ved sine gudstjenester og møter. I disse samlingene skal det være en samling om Ordet og bønner. Og forskjellige former for sang og lovsang. Ikke dans."

(Eivind Gjerde). En sa det slik en gang at dans er for guttene 90 % erotikk, rytmen i moderne dansemusikk egger til urenheter og utukt. Det vet enhver som selv har danset. Når dans slik den foregår i dag, stort sett fører til utukt og synd, da kan vi i hvert fall ikke si at dans i seg selv er en nøytral ting, som er selskapslek.

"Kjødets gjerninger er åpenbare. Det er slikt som utukt, urenheter, skamløshet." Gal. 5,19.

"Så død da deres jordiske lemmer: Utukt, urenheter, syndig lidenskap, ond lyst og pengegriskhet, som er avgudsdyrkelse." Kol.3,5. Lettsinn og flørt er synd, og er bare med på å egge opp lystene, der de ikke skal egges opp. Bare det i seg selv, er en grunn til å si at dans hører ikke hjemme hos en kristen. Jeg tenker bare på mitt eget liv før jeg ble en kristen. Da deltok jeg på dansetilstelninger og syntes det var moro. Nå har jeg fått en annen og en ny glede.

*Farvel, du brede strede,
Du ser meg aldri mer!
Så fattig er din glede,
Og hva du gir meg her.
Jeg bærer dype merker
Og sår av mange slag.
Det kostet Jesu dyre blod
Å frelse meg en dag.*

*Farvel da, sprukne brønner,
De gir meg ikke mer!
En annen kilde fant jeg,
Til den jeg ofte ser.
Der drikker jeg hver morgen,
Hver dag og hver en kveld.
Det kostet Jesu dyre blod
Å åpne kildens vell.*

(sangboken nr.159)

Avslutning

Til slutt vil jeg gjerne få si at Guds Ord få være rettesnor i vårt liv, både for liv og lære.

Vi ønsker å ta *"enhver tanke til fange under lydigheten mot Kristus."* 2.Kor.10,5.

Professor Sigurd Odland sa i en forbindelse når det var snakk om kvinnelig prester og at det var imot Guds Ord. Så sa han, det hjelper ikke hva man sier, *"det står dog noget skrevet"*

Det skal også vi si. Når vi står ovenfor mennesker som argumenterer for det ene og det annet, om det som er oppe i tiden. Så skal du si: *"det står dog noget skrevet"*

*"La meg ei tro hva verden tror, Som himlens visdom
vraker. Men lær meg at jeg lar ditt ord Bestemme troens
saker! Og la meg så bli fast derved Til livets siste stund og
sted, Ditt ord til pris og ære!"*

*For all ting la ditt kors og blod Meg trøste alle vegne,
At jeg meg med et trøstig mot Din soning kan tilegne, Å
leve og å dø derpå, Og akte hele verden så Ei verd engang
å nevne.*

*Hjelp at jeg våker dag og natt Mot Satans mange
snarer, Og ved din nåde troens skatt Til siste stund bevarer,
Så jeg må finnes tro og ren, For Gud rettsindig, uten mèn,
Som det deg kan behage!" (sangboken nr. 369)*